

Hotărârea CNCD privind calculul vechimii în muncă a judecătorilor și procurorilor

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

HOTĂRÂREA din 6 iunie 2006

Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, întrunit în data de 6 iunie 2006, a dezbătut petiția înregistrată cu nr. P/9123 din 19 decembrie 2005 formulată de L.C., C.M., I.D., judecători în cadrul Curții de Apel Timișoara și R.V., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, constituită în dosarul cu nr. 386/2005.

Petenții solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să constate existența unei discriminări directe potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și (2) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, relativ la dispozițiile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 republicată, privind Statutul judecătorilor și procurorilor.

În fapt, potrivit art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 republicată, privind Statutul judecătorilor și procurorilor: „Judecătorii și procurorii sunt pensionați la cerere înainte de împlinirea vârstei prevăzute de lege și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în aceste funcții. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorii sau procurorii au exercitat profesia de avocat, fără ca ponderea acestora să poată fi mai mare de 10 ani”.

Petenții consideră că dispoziția legală în discuție nu prevede nici un criteriu în baza căruia legiuitorul a optat asupra unei singure profesii juridice, acceptată la calculul vechimii în magistratură și anume aceea de „avocat”, excluzând în mod nejustificat pe cea de „jurisconsult, consilier juridic”. Textul de lege pretinde ca la data solicitării pensiei de serviciu, potențialii beneficiari, să aibă calitatea de judecător sau procuror, împrejurare față de care, se poate deduce, în opinia petenților, că în principiu, perioada de cel mult 10 ani în profesia de avocat, se situează anterior anului 1995. Or, dacă se realizează un paralelism între cele două acte normative care au reglementat activitatea celor două profesii juridice, și anume Decretul nr. 143/1955 privitor la organizarea și funcționarea Oficiilor juridice, în vigoare până în anul 2003, când a fost abrogat prin art. 27 din Legea nr. 514/2003 și Decretul nr. 281/1954 pentru organizarea și exercitarea avocaturii în R.P.R., în vigoare până în anul 1995, când a fost abrogat prin art. 79 din Legea nr. 51/1995, se poate observa similitudinea existentă între cele două activități desfășurate atât de avocat cât și de jurisconsult și consilier juridic.

În continuare, petenții consideră că prin extinderea beneficiului dispozițiilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 doar asupra profesiei de „avocat”, s-a creat o reală discriminare, în privința profesiei de jurisconsult, consilier juridic, neexistând nici o justificare, prin raportare la întreg sistemul normativ al Constituției, de a se

face aceasta distincție, având drept criteriu unic categoria socială, ținându-se cont că locul de muncă, în această situație, diferențiază cele două corpuri de apărători.

Astfel, se consideră că au fost încălcate dispozițiile art. 16 alin. (2) și (2) din Constituția României, art. 1 alin. (2) lit. e) pct. 1, art. 2 alin. (1) și (2) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, petenții apreciază că discriminarea este evidentă, și prin raportarea dispozițiilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, la dispozițiile art. 86 din aceeași lege, potrivit cărora constituie vechime în magistratură și perioada în care judecătorul, procurorul a fost avocat, jurisconsult, consilier juridic etc. Acest fapt pune în evidență faptul că dispozițiile legale, creează același tratament juridic judecătorului sau procurorului care a exercitat atribuțiunile funcției de avocat, jurisconsult, consilier juridic etc., tratament aplicabil de lege dată numai la pensionare pentru limită de vârstă, pe când în cazul pensionarii „la cerere”, Legea nr. 303/2004 republicată, creează un regim discriminatoriu, în sensul că de această data, dispozițiile legii se aplică doar profesiei de avocat.

Urmare analizării petiției, Colegiul Director, prin adresa nr. 0480 din 1 februarie 2006 a solicitat punctul de vedere al Consiliului Superior al Magistraturii iar prin adresa nr. 0481 din 1 februarie 2006 a solicitat punctul de vedere al Ministerului Justiției.

Prin adresa înregistrată cu nr. 1178 din 7 martie 2006, Consiliul Superior al Magistraturii a precizat faptul că „în legătură cu petiția... Direcția legislație, documentare și contencios a formulat un punct de vedere pe care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii l-a luat în dezbateri în ședința din 22 februarie 2006. Având în vedere că la data dezbaterii punctului de vedere, o lege pentru completarea statutului judecătorilor și procurorilor, republicată, se afla la Președintele României pentru promulgare, Consiliul Superior al Magistraturii a amânat luarea unei hotărâri asupra scrisorii petenților până la finalizarea legii. Urmează ca după adoptarea unei hotărâri de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (n.n.) să fie înștiințat în legătură cu ce s-a hotărât.

Întrucât Ministerul Justiției nu a răspuns solicitării Colegiului Director, s-a revenit prin adresa înregistrată cu nr. 1367 din 16 martie 2006 în vederea prezentării unui punct de vedere cu privire la petiție.

Prin adresa înregistrată cu nr. 1590 din 28 martie 2006, Consiliul Superior al Magistraturii a precizat faptul că „în ședința din data de 16 martie 2006, a apreciat că sesizarea este neîntemeiată și, prin urmare, dispozițiile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 republicată, privind Statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României, republicată și implicit nici dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare. În continuare se precizează: „Este de observat că și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005, analizând dispozițiile art. 82 alin. (1), (2), (4) și (5) din Legea nr. 303/2004, înainte de a fi completată, s-a pronunțat în sensul că acestea nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României, republicată. Deși Curtea Constituțională s-a pronunțat recent

cu privire la constituționalitatea art. 82, Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, a fost totuși completată prin Legea nr. 29/2006, în sensul că la alin. (2) al art. 82 au fost incluși judecătorii și procurorii financiari”.

Prin adresa înregistrată cu nr. 1632 din 30 martie 2006 Ministerul Justiției a răspuns solicitării Colegiului Director precizând faptul că „în opinia Ministerului Justiției, dispozițiile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004... nu au caracter discriminatoriu. Astfel se precizează: „având în vedere că dreptul la pensie, ca și celelalte forme de asistență socială, se exercită numai în condițiile stabilite de lege, Ministerul Justiției (n.n.) apreciază că legiuitorul este în drept ca pentru diferite categorii profesionale, să stabilească condiții, criterii și mod de calcul al pensiei diferențiate. În acest sens, prin decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005, Curtea Constituțională a statuat cu privire la textul legal supus analizei...că „Pensia de serviciu pentru magistrați este mai avantajoasă decât cea stabilită conform normelor general aplicabile în cadrul sistemului public de pensii. Legiuitorul a stabilit acest beneficiu pentru magistrați în scopul creșterii atractivității profesiei, al asigurării stabilității în aceste funcții și al recompensării privațiunilor și incompatibilităților pe care le impune exercitarea acestora. Persoanele care se pensionează din funcția de judecător sau de procuror, rămânând în această funcție până la îndeplinirea tuturor condițiilor de pensionare, cele care, deși au trecut într-o altă activitate, au în funcția de judecător sau de procuror o vechime de 20 de ani sau chiar de 25 de ani, se află, în mod evident, într-o situație diferită față de persoanele care la data îndeplinirii condițiilor de pensionare sunt încadrate în alte funcții, iar în funcția de judecător sau de procuror nu au realizat o vechime de cel puțin 25 sau 20 de ani”.

Ministerul Justiției precizează că raportat la art. 16 alin. (1) din Constituție și la art. 2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, prin lege pot fi instituite tratamente juridice diferite, în raport cu natura deosebită a raporturilor reglementate. Astfel, se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității în drepturi și despre discriminare față de alte categorii profesionale atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. Se amintește în acest sens, că atât jurisprudența Curții Constituționale precum și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului sunt constante în sensul că situația obiectiv diferită în care se află anumite categorii de persoane justifică sau chiar impune instituirea prin lege a unui tratament juridic rezonabil diferențiat, fără ca acesta să reprezinte privilegii ori discriminări. Prin urmare, consideră Ministerul Justiției, în considerarea argumentelor expuse mai sus, norma legală criticată nu poate crea o stare de discriminare având în vedere condițiile specifice prevăzute de lege pentru stabilirea drepturilor de pensie de serviciu, atât la împlinirea vârstei prevăzute de lege cât și înainte de împlinirea acesteia, cum este și cazul în discuție, judecătorilor și procurorilor.

În drept, Constituția României prevede în art. 47 alin. (1) privind Nivelul de trai că: „statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială,

de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”. Alineatul (2) prevede: „Cetățenii au dreptul la pensie... prevăzut de lege”.

De asemenea, în art. 16 privind Egalitatea în Drepturi, la alin. (1), Constituția României prevede că: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, prevede în art. 1 alin. (2) lit. e) pct. i: „Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: (...) e) drepturile economice, sociale și culturale; i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare”.

În art. 2 alin. (1) prevede „(...) prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV ori apartenența la o categorie defavorizată care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul public, economic, social, cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice;

(2) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop sunt adecvate și necesare”.

Codul muncii, art. 5 alin. (1) și (2): „(1) În cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii.

(2) Orice discriminare directă sau indirectă față de un salariat, bazată pe criteriile de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală, este interzisă”.

Colegiul Director reține că astfel cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului privind interzicerea discriminării, diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenție, atunci când *autoritățile statale induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă* (CEDH, 18 februarie 1991, *Fredin c/Suede*, parag. 60; 23 iunie 1993, *Hoffman c/Autriche*, parag. 31; 28 septembrie 1995, *Spadea et Scalabrino c/Italia*; 22 octombrie 1996, *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag. 75).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că *statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate* (CEDH, 22 octombrie 1996, *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag. 75).

Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură dispozițiile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 republicată, privind Statutul judecătorilor și procurorilor creează un tratament diferențiat în cazul pensionării la cerere înainte de împlinirea vârstei prevăzute de lege, pe baza criteriului apartenenței la o categorie socială, prin considerarea vechimii doar pentru judecătorii și procurorii care au exercitat profesia de avocat, fiind excluși prin omisiune judecătorii și procurorii care au exercitat profesia de jurist sau consilier juridic.

Astfel cum statuează și Curtea Constituțională a României, „principiile nediscriminării sunt cele cuprinse în art. 4 alin. (2) din Constituție, însă acestea pot fi extinse potrivit prevederilor art. 20 din Constituție, care permit corelarea dispozițiilor constituționale cu tratatele și pactele internaționale la care România este parte. Aceste principii sunt extinse prin art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974 și prin art. 2 alin. (2) din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România prin același decret și publicat în Buletinul Oficial cu același număr și din aceeași dată” (Decizia nr. 54/2000, M. Of. nr. 310/2000, DH 2000, p. 511).

Colegiul Director reține că potrivit art. 82 din Legea nr. 303/2004 republicată, privind Statutul judecătorilor și procurorilor: „(1) Judecătorii și procurorii cu o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură beneficiază, la împlinirea vârstei prevăzute de lege, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din media veniturilor brute realizate în ultimele 12 luni de activitate înainte de data pensionării.

(2) Judecătorii și procurorii sunt pensionați la cerere înainte de împlinirea vârstei prevăzute de lege și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în aceste funcții. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorii sau procurorii au exercitat profesia de avocat, fără ca ponderea acestora să poată fi mai mare de 10 ani”.

De asemenea Colegiul Director reține prevederile art. 86 din Legea nr. 303/2004 republicată, privind Statutul judecătorilor și procurorilor, respectiv „*Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar și consilier în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, greșier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut de art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, jurist, consilier juridic sau a îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul*

Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatul Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ”.

Având în vedere motivele invocate de Consiliul Superior al Magistraturii și Ministerul Justiției, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării ia act de Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005 pronunțată de Curtea Constituțională prin care respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (1), (2), (4), și (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Examinând Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării reține că excepția a fost ridicată de Elena Pătrașcu solicitând admiterea excepției, arătând că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât discriminează persoanele care la data îndeplinirii condițiilor de pensionare au altă ocupație decât cea de judecător sau procuror, deși au o vechime mare în magistratură față de persoanele care la data îndeplinirii condițiilor de pensionare au funcția de magistrat, chiar dacă au avut această ocupație pentru o perioadă foarte scurtă sau astfel cum reține Curtea Constituțională deoarece se stabilesc privilegii pentru persoanele care se pensionează din funcția de judecător sau procuror, iar pentru persoanele care timp îndelungat au deținut o asemenea funcție, dar la data pensionării au o altă ocupație, prevăd un tratament discriminatoriu.

Sub acest aspect, Colegiul Director reține că nu există identitate de obiect între excepția de neconstituționalitate ridicată în fața Curții Constituționale și obiectul petiției adresate Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării care vizează tratamentul juridic diferențiat instituit sub aspectul considerării vechimii doar pentru judecătorii și procurorii care au exercitat profesia de avocat, fiind excluși prin omisiune judecătorii și procurorii care au exercitat profesia de jurisconsult sau consilier juridic.

Raportându-ne la prevederile art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 constatăm că legiuitorul condiționează acordarea pensiei de serviciu de *îndeplinirea vârstei prevăzute de lege și o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură fără a se distinge între funcțiile deținute anterior*. Reținând prevederile art. 86 din același act normativ se constată că potrivit prevederii normative „*constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, a fost avocat... jurisconsult, consilier juridic etc.*”

Coroborând prevederile alin. (1) al art. 82 la alin. (2) al aceluiași articol reținem că acordarea pensiei la cerere este condiționată de neîmplinirea vârstei prevăzute de lege însă o vechime de cel puțin 25 de ani *numai în funcția* de judecător sau procuror. Astfel, dacă în cazul pensiei prevăzute la alin. (1) legiuitorul nu condiționează vechimea de funcția de judecător sau procuror, în cea de-a doua ipoteză vechimea este condiționată de funcția de judecător și procuror cu o singură excepție și anume avocat luându-se în considerare perioadele în care s-a exercitat această profesie, fără ca ponderea acestora să nu depășească 10 ani.

Mutatis mutandis, se reține că în cazul pensiei de serviciu cu îndeplinirea vârstei prevăzute de lege și cu o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură, constituie vechime în magistratură și perioada în care judecătorul, procurorul a îndeplinit una din funcțiile prevăzute în art. 86 incluzând cele de avocat, jurisconsult, consilier

juridic însă în cazul pensionării la cerere cu respectarea condiției neîndeplinirii vârstei prevăzute de lege dar cu o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură, se ia în considerare doar perioada în care s-a deținut funcția de judecător, procuror precum și perioada în care s-a exercitat profesia de avocat, fiind excluse toate celelalte funcții deținute și prevăzute de art. 86 inclusiv cea de jurisconsult sau consilier juridic.

Astfel, reținem că legiuitorul a instituit un regim juridic diferit acordării pensiei de serviciu pentru limita de vârstă raportat la acordarea pensiei la cerere. Reținând distincția instituită de textul de lege criticat trebuie stabilit dacă ne aflăm în fața unor situații analoage și comparabile și dacă distincția instituită se bazează pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

Sub aspectul criteriului de analogie sau comparabilitate prin raportare pe de o parte la prevederile art. 86 care se refera la profesiile juridice, se constată că legiuitorul consideră vechime în magistratură perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat...jurisconsult, consilier juridic. Astfel, *sub aspectul naturii activităților se întrunește condiția de comparabilitate din punctul de vedere al profilului comun, respectiv juridic cât și sub aspectul reținerii de către legiuitor în aceeași categorie de situații, perioadele de timp în funcțiile care sunt considerate vechime în magistratură.*

Pe de altă parte, paralelismul actelor normative care au reglementat activitatea celor doua profesii juridice anterior anului 1995, respectiv Decretul nr. 143/1955 privitor la organizarea și funcționarea Oficiilor juridice, în vigoare până în anul 2003, când a fost abrogat prin art. 27 din Legea nr. 514/2003 și Decretul nr. 281/1954 pentru organizarea și exercitarea avocaturii în R.P.R., în vigoare până în anul 1995, când a fost abrogat prin art. 79 din Legea nr. 51/1995, *indică comparabilitatea existentă între cele două activități desfășurate atât de avocat cât și de jurisconsult și consilier juridic.* Prin sistematizarea atribuțiilor Oficiilor juridice stabilite prin art. 4 din Decretul nr. 143/1955, rezultă că acestea avizau la cererea organelor de conducere legalitatea măsurilor ce urmau a fi luate de administrația unității în desfășurarea acestora, precum și asupra oricăror acte care pot angaja răspunderea patrimonială a unității [lit. c)], întocmeau proiectele oricăror acte cu caracter juridic în legătură cu activitatea unității sau își dădeau avizul cu privire la acestea [lit. d)], reprezentau interesele unității în fața instanțelor judecătorești și a altor organe [lit. e)] și rezolvau orice alte lucrări cu caracter juridic [lit. g)], din analiza Decretului nr. 281/1954 pentru organizarea și exercitarea avocaturii în R.P.R., rezultă că avocații aveau atribuții asemănătoare, cu singura deosebire că puteau acorda asistență juridică „populației”. Astfel, art. 1 prevedea că „Avocatura în R.P.R. are sarcina de a acorda asistență juridică populației, instituțiilor, organizațiilor și întreprinderilor, în scopul apărării drepturilor și intereselor lor legale și al întăririi legalității populare. Asistența juridică se realizează prin apărarea și reprezentarea celor interesați în fața instanțelor de judecată, darea de consultații juridice și întocmirea de cereri, plângeri și alte acte cu caracter juridic”.

Sub aspectul criteriului de obiectivitate, instituirea unui tratament juridic în acordarea pensiei pentru limită de vârstă, condiționată de vârsta prevăzută de lege și vechime în magistratură de cel puțin 25 de ani raportat la acordarea pensiei la cerere

sub imperiul solicitării înainte de îndeplinirea vârstei prevăzute de lege însă cu vechime în magistratură de cel puțin 25 de ani doar în funcția de judecător și procuror cu includerea doar a perioadelor în care s-a exercitat profesia de avocat, nu poate fi reținută ca justificată obiectiv prin excluderea implicita a perioadelor în care s-a exercitat profesia de jurisconsult sau consilier juridic. Sub acest aspect nu se poate reține nici un criteriu pentru care legiuitorul a optat asupra unei singure profesii juridice, cea de „avocat” cu excluderea celei de „jurisconsult și consilier juridic” având în vedere situarea acestora într-un regim de comparabilitate ceea ce poate atrage după sine aplicarea principiului transpus în *instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite*.

Acest fapt poate fi întărit de argumentul potrivit căruia aflându-ne într-o situație diferită doar sub aspectul îndeplinirii vârstei prevăzute de lege, sub aspectul vechimii, în ambele situații, trebuie îndeplinită condiția perioadei de timp exercitate în magistratură de cel puțin 25 de ani, criteriu obiectiv și rezonabil. *Excepția includerii ca vechime doar a perioadelor în care s-a exercitat profesia de avocat și doar pentru situația pensionării la cerere cu excluderea profesiei de jurisconsult și consilier juridic nu poate atinge un grad de rezonabilitate suficient raportat la comparabilitatea profesiilor juridice în cauza și la art. 86 din Legea nr. 303/2004.*

Colegiul Director reține argumentul invocat de însăși Curtea Constituțională în Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005 care menționează faptul că „situația obiectiv diferită în care se afla anumite categorii de persoane justifică sau chiar impune instituirea prin lege a unui tratament juridic rezonabil diferențiat, fără ca acesta să reprezinte privilegii ori discriminări” însă în același timp Colegiul Director ia act de Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, prin care a stabilit că „un tratament diferențiat nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”. De asemenea, prin Decizia nr. 135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, Curtea Constituțională a reținut că „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite” (Decizia nr. 20/2000, M. Of. nr. 72/2000, DH 2000, p. 44).

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art. 2 alin. (1) și alin. (2) din O.G. nr. 137/2000 cu modificările și completările ulterioare, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2 alin. (1) deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2 alin. (1), și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților funda-

mentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Având în vedere motivele expuse mai sus, precum și definiția discriminării astfel cum este reglementată prin art. 2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, Colegiul Director constată întrunirea cumulativă a elementelor constitutive cuprinse în art. 2 din O.G. nr. 137/2000 și implicit existența unei situații de diferențiere din perspectiva principiului egalității și al nediscriminării, prin conținutul art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicat.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (3) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 alin. (1) lit. g), art. 3 alin. (2), art. 5 alin. (8) și art. 7 alin. (2) din H.G. nr. 1194/2001 privind organizarea și funcționarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în temeiul art. 2 alin. (1) și art. 6 lit. d) din O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, cu unanimitate de voturi, a membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele prezentate constituie tratament diferențiat din perspectiva principiului egalității și al nediscriminării.

2. Recomandă corelarea prevederilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicat, raportat la principiul egalității și al nediscriminării.

3. Se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte, potrivit art. 8 alin. (1) din O.G. nr. 27/2002 privind soluționarea petițiilor, aprobată și modificată prin Legea nr. 233/2002.

4. O copie a hotărârii se va comunica Consiliului Superior al Magistraturii și Ministerului Justiției.

Prezentul act poate fi contestat în termen de 30 de zile de la data comunicării potrivit procedurii prealabile, conform art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Data redactării hotărârii: 16 octombrie 2006.